

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

w sprawie **M. T.**,  
dotyczącej postępowania o stwierdzenie zgodności z prawdą oświadczenia  
lustracyjnego,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 listopada 2015 r.,  
kwestii stwierdzenia podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego  
orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z dnia 20 października 2011 r., sygn. akt II AKa 433/10,  
zmieniającym orzeczenie Sądu Okręgowego w Katowicach  
z dnia 17 sierpnia 2010 r., sygn. akt XXI K 57/09,

### **p o s t a n o w i ł**

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z  
urzędu.**

### UZASADNIENIE

W dniu 12 sierpnia 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo M. T. sygnalizujące potrzebę wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 października 2011 r., sygn. akt II AKa 433/10, którym zmieniono orzeczenie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 sierpnia 2010 r., sygn. akt XXI K 57/09. Sąd Apelacyjny w Katowicach uznał, że M. T. złożyła niezgodne z prawdą oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach

bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne.

M. T., powołując się na treść art. 542 § 3 k.p.k. podniosła, że w jej sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku wymaganego zezwolenia na ściganie pochodzącego od Sądu Dyscyplinarnego, to jest ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Fakt wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej znajduje zdaniem autorki pisma oparcie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt P 31/12 w którym stwierdzono niezgodność z Konstytucją przepisu art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ustroju sądów powszechnych w zakresie, w jakim nie obejmuje odpowiedzialności za złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego. Tymczasem postępowanie lustracyjne, które toczyło się w odniesieniu do M. T., wówczas sędzi sądu powszechnego, zostało przeprowadzone bez zgody właściwego Sądu Dyscyplinarnego.

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnym stanowisku z dnia 22 września 2015 r. wniósł o nieuwzględnienie wniosku M. T..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W sprawie brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Uchybienie wymienione w art. 439 § 1 k.p.k., a więc uchybienie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie wystąpiło w przedmiotowej sprawie w czasie toczącego się postępowania do czasu jego prawomocnego zakończenia. W toku postępowania dotyczącego M. T. przepisy prawa nie wymagały wyrażenia zgody przez właściwy Sąd Dyscyplinarny. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego zapadł dopiero po prawomocnym zakończeniu tego postępowania lustracyjnego. W tym stanie rzeczy nie można uznać, aby w sprawie ujawniła się bezwzględna przesłanka odwoławcza. Przepis art. 542 § 3 k.p.k. dotyczy ujawnienia się takiej przesłanki po prawomocnym zakończeniu postępowania, ale przesłanki istniejącej już w toku tego postępowania. Taka interpretacja podstawy wznowienia postępowania z urzędu z art. 542 § 3 k.p.k. przyjęta została przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 marca 2011 r., sygn. akt I KZP 31/10 i należy w pełni podzielić argumentację zawartą w uzasadnieniu tej uchwały (zob. OSNKW z 2011 r., z. , poz. ). Zauważyć nadto należy, że wyrok

Trybunału Konstytucyjnego zapadł także po rozpoznaniu i oddaleniu przez Sąd Najwyższy kasacji w sprawie M. T. (postanowienie z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt IV KK 101/12).

Brak zatem podstaw do wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć jednak należy, że w Kodeksie postępowania karnego istnieje w art. 540 § 2 k.p.k. podstawa wznowienia postępowania oparta na orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją przepisu, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W toku rozważań nad zaistnieniem podstawy do wznowienia postępowania z urzędu brak podstaw do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy przepis ten może znaleźć zastosowanie w sprawie M.T. Postępowanie o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. toczyć się może tylko na wniosek strony, który zgodnie z wymogiem z art. 545 § 2 k.p.k. powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę lub pełnomocnika. Sąd Najwyższy nie mógł zatem uznać pisma M. T. za taki wniosek.